

PRZEKRÓJ

P O D A T K O W Y

KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Przepisy o cenach transferowych mają zastosowanie do podatników estońskiego CIT, wyrok NSA z 17 lutego 2026 r., sygn. II FSK 694/23	3
Zasady opodatkowania VAT czynności dokonywanych pomiędzy centralą należącą do irlandzkiej grupy VAT a jej polskim oddziałem, wyrok NSA z 28 maja 2026 r., sygn. I FSK 1537/23	4

Przepisy o cenach transferowych mają zastosowanie do podatników estońskiego CIT, wyrok NSA z 17 lutego 2026 r., sygn. II FSK 694/23

Dla rozstrzygnięcia sporu czy do podatnika estońskiego CIT mają zastosowanie przepisy o cenach transferowych kluczowy jest przepis art. 28h ustawy CIT. Zgodnie z nim podatnik opodatkowany ryczałtem nie podlega opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 19, art. 24b, art. 24ca i art. 24d ustawy CIT. Nie sposób na podstawie tak sformułowanego przepisu wyciągnąć wniosku, że do podatników opodatkowanych ryczałtem nie znajdują zastosowania również pozostałe przepisy ustawy CIT, w tym przepisy o cenach transferowych. Z konstrukcji tego przepisu i jego literalnego brzmienia wyraźnie wynika, że ustawodawca wyłącza w stosunku do podatników estońskiego CIT tylko te konkretne przepisy. Nie można również z faktu, że w rozdz. 6b ustawy CIT w niektórych przepisach ustawodawca odsyła do przepisów o cenach transferowych wyprowadzić tezę, że tylko w tych przypadkach, kiedy następuje wyraźne odesłanie mogą mieć zastosowanie przepisy o cenach transferowych.

Stan faktyczny

Spółka od 1 stycznia 2022 r. korzystała z opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, tj. tzw. estońskim CIT. Jednocześnie realizowała transakcje z podmiotami powiązаныmi, obejmujące m.in. dostawy towarów, świadczenie usług oraz dzierżawę nieruchomości od podmiotu powiązanego.

Spółka wystąpiła z wnioskiem o interpretację indywidualną, powziawszy wątpliwość, czy jako podatnik estońskiego CIT jest zobowiązana do stosowania art. 11e oraz art. 11k–11t ustawy CIT, dotyczących odpowiednio korekty cen transferowych oraz obowiązków dokumentacyjnych i sprawozdawczych w zakresie cen transferowych.

Zdaniem Spółki przepisy te nie powinny mieć do niej zastosowania. Spółka argumentowała, że rozdział 6b ustawy CIT, regulujący ryczałt od dochodów spółek,

stanowi odrębny i kompleksowy reżim opodatkowania. W jej ocenie, skoro estoński CIT opiera się na opodatkowaniu określonych wpływów ze spółki, a nie na klasycznym ustalaniu dochodu podatkowego, to podatnik ryczałtu powinien stosować inne przepisy ustawy CIT wyłącznie wtedy, gdy rozdział 6b ustawy CIT wyraźnie do nich odsyła. Brak takiego odesłania do art. 11e oraz art. 11k–11t ustawy CIT miał zatem oznaczać brak obowiązków w zakresie cen transferowych.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej z 1 lipca 2022 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.99.2022.1.PB, uznał stanowisko Spółki za nieprawidłowe. Organ wskazał, że wybór estońskiego CIT wyłącza stosowanie jedynie wybranych regulacji ustawy CIT. Żaden przepis nie przewiduje natomiast wyłączenia podatników ryczałtu spod reżimu cen transferowych.

Organ zwrócił również uwagę, że przepisy o estońskim CIT wymagają monitorowania transakcji z podmiotami powiązаныmi. Dotyczy to w szczególności warunku, zgodnie z którym mniej niż 50% określonych przychodów podatnika może pochodzić z transakcji z podmiotami powiązаныmi, jeżeli w związku z tymi transakcjami nie jest wytwarzana wartość dodana pod względem ekonomicznym albo wartość ta jest znikoma.

Sprawa trafiła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, który wyrokiem z 11 stycznia 2023 r., sygn. I SA/Po 697/22, oddalił skargę Spółki. Sąd I instancji uznał, że szczególna forma opodatkowania nie może sama w sobie wyłączać stosowania przepisów ogólnych ustawy CIT, jeżeli ustawodawca nie przewidział takiego wyłączenia wprost.

Po niekorzystnym dla Spółki wyroku WSA w Poznaniu sprawa trafiła do Naczelnego Sądu Administracyjnego. NSA wyrokiem z 17 lutego 2026 r., sygn. II FSK 694/23, oddalił skargę kasacyjną podatnika. W ustnym uzasadnieniu NSA wskazał, że kluczowe znaczenie ma art.

28h ustawy CIT. Przepis ten wymienia regulacje, których nie stosuje się do podatników opodatkowanych ryczałtem od dochodów spółek, tj. art. 19, art. 24b, art. 24ca i art. 24d ustawy CIT. W katalogu tym nie wskazano przepisów o cenach transferowych.

Zdaniem NSA z literalnego brzmienia art. 28h ustawy CIT wynika, że ustawodawca wyłączył wobec podatników estońskiego CIT jedynie konkretne przepisy wskazane w tej regulacji. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że wyłączeniu podlegają również art. 11e oraz art. 11k–11t ustawy CIT. NSA nie podzielił także argumentu, że przepisy o cenach transferowych mają zastosowanie do podatników estońskiego CIT wyłącznie wtedy, gdy rozdział 6b ustawy CIT wyraźnie do nich odsyła.

Komentarz ekspertów

Omawiany wyrok ma istotne znaczenie dla podatników korzystających z estońskiego CIT, ponieważ jednoznacznie przesądza, że wybór ryczałtu od dochodów spółek nie zwalnia z obowiązków w zakresie cen transferowych. Stanowisko to jest spójne z dotychczasowym podejściem prezentowanym przez organy podatkowe.

Kluczowe znaczenie ma literalna wykładnia art. 28h ustawy CIT. Skoro ustawodawca wskazał w tym przepisie konkretne regulacje, których nie stosuje się do podatników estońskiego CIT, to brak wymienienia w nim art. 11e oraz art. 11k–11t ustawy CIT należy traktować jako brak wyłączenia tych przepisów. Odrębność estońskiego CIT dotyczy zatem przede wszystkim sposobu ustalania przedmiotu opodatkowania i momentu opodatkowania, nie zaś obowiązków związanych z transakcjami między podmiotami powiązаныmi.

W praktyce oznacza to, że podatnicy estońskiego CIT powinni nadal identyfikować transakcje kontrolowane, ustalać ich wartość, weryfikować przekroczenie progów dokumentacyjnych oraz analizować możliwość zastosowania zwolnień

dokumentacyjnych. Jeżeli spełnione są ustawowe przesłanki, wybór estońskiego CIT nie eliminuje obowiązku sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych ani złożenia informacji TPR.

Na uwagę zasługuje również szerszy kontekst rozliczeń z podmiotami powiązаныmi. Podatnicy opodatkowani ryczałtem muszą monitorować poziom przychodów z transakcji z podmiotami powiązаныmi, w których nie jest wytwarzana wartość dodana pod względem ekonomicznym albo wartość ta jest znikoma. Przekroczenie ustawowych limitów może prowadzić do utraty prawa do estońskiego CIT. Oznacza to, że analiza transakcji z podmiotami powiązаныmi ma znaczenie nie tylko z perspektywy formalnych obowiązków dokumentacyjnych, lecz także z perspektywy samego prawa do stosowania estońskiego CIT.

W konsekwencji najbezpieczniejszym podejściem jest traktowanie podatników estońskiego CIT analogicznie jak pozostałych podatników CIT w zakresie identyfikacji, analizy i dokumentowania transakcji kontrolowanych. Różnice konstrukcyjne właściwe dla ryczałtu od dochodów spółek nie powinny być utożsamiane ze zwolnieniem z reżimu cen transferowych.

ALEKSANDRA KRZEMIĘŃ
MANAGER

NATALIA BRELIUS
KONSULTANT

Zasady opodatkowania VAT czynności dokonywanych pomiędzy centralą należącą do irlandzkiej grupy VAT a jej polskim oddziałem, wyrok NSA z 28 maja 2026 r., sygn. I FSK 1537/23

Zasadą wynikającą z orzecznictwa TSUE jest, że centrala i jej zagraniczny oddział na gruncie VAT nie są odrębnymi podatnikami, jednak zasada ta podlega ograniczeniu w sytuacji, gdy centrala lub jej oddział należą do

grupy VAT w innym państwie członkowskim. Kluczowy w tym zakresie jest wyrok TSUE z dnia 11 marca 2021 r. w sprawie C-812/19 (Danske Bank), w którym Trybunał podkreślił, że zrównanie całej grupy VAT z jednym podatnikiem wyklucza sytuację, w której jej członkowie byłiby nadal identyfikowani jako odrębni, niezależni podatnicy poza grupą.

Z wyroku tego wynika również, że jeżeli zakład główny i jego oddziały znajdują się w różnych państwach członkowskich, a jeden z tych podmiotów należy do grupy VAT, to ocena relacji między nimi musi spełniać dwa elementy: i) traktowanie grupy VAT jako jednego, odrębnego podatnika, ii) terytorialne ograniczenie grupy VAT. Ta druga przesłanka wyjaśnia, dlaczego zagraniczny oddział spółki należącej do grupy VAT stanowi odrębnego podatnika, wskazując m.in. na to szczególne ograniczenie wynikające z przepisów Dyrektywy 112 (art. 11).

W konsekwencji, jeżeli centrala należy do grupy VAT w innym państwie członkowskim (tu Irlandia), a polski oddział nie należy do grupy VAT, to dla celów podatku VAT, nie można uznać, że nadal centrala i oddział występują jako jeden podatnik w zakresie czynności dokonywanych między nimi. Centrala jako członek grupy VAT jest objęta statusem podatnika przysługującym grupie VAT, a oddział pozostający poza grupą nie uczestniczy w tym podatku grupowym. Nie można podzielić stanowiska, że art. 8c ust. 2 i 3 ustawy VAT dotyczy wyłącznie przypadku, w którym oddział jest członkiem grupy VAT, a nie obejmuje sytuacji odwrotnej, czyli członkostwa centrali w grupie VAT. Taka wykładnia prowadziłaby do nieuzasadnionego zawężenia skutków grupy VAT i byłaby trudna do pogodzenia z istotą grupy VAT jako odrębnego podatnika.

A zatem przyjąć należy, że przepis art. 8c ust. 2 ustawy VAT wprost dotyczy sytuacji dokonywania czynności pomiędzy centralą, będącą członkiem grupy VAT (w Irlandii), na rzecz podmiotu spoza tej grupy VAT (w tej sprawie polskiego oddziału nie należącego do grupy VAT, który jest w tym zakresie odrębnym podmiotem).

Stan faktyczny

Sprawa dotyczyła spółki irlandzkiej prowadzącej działalność ubezpieczeniową

[dalej: Centrala], posiadającej oddział w Polsce [dalej: Oddział]. Oddział funkcjonował jako stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej Centrali, nie posiadał odrębnej od Centrali osobowości prawnej i nie prowadził działalności we własnym imieniu i na własny rachunek, choć dysponował wyodrębnioną strukturą techniczno-organizacyjną. Działalność Oddziału stanowiła zatem część działalności gospodarczej Centrali.

Centrala należała do irlandzkiej grupy VAT [dalej: Grupa VAT]. Zgodnie z właściwymi przepisami irlandzkimi podatnikiem VAT nie była sama Centrala, lecz Grupa VAT, w skład której Centrala wchodziła. Oddział nie należał natomiast ani do irlandzkiej Grupy VAT, ani do grupy VAT w Polsce.

W ramach prowadzonej działalności Centrala miała nabywać określone świadczenia wykorzystywane przez Oddział, których koszty miały być alokowane do jego działalności. Jednocześnie Oddział miał wykonywać na rzecz Centrali określone czynności techniczno-operacyjne.

Centrala wystąpiła o wydanie interpretacji indywidualnej, powzięła bowiem wątpliwość czy świadczenia nabywane przez Centralę, których koszty są alokowane do działalności Oddziału, oraz świadczenia wykonywane przez Oddział na rzecz Centrali, podlegają opodatkowaniu VAT w związku z wejściem w życie polskich przepisów o grupach VAT.

Zdaniem Centrali czynności te nie powinny podlegać VAT, ponieważ mają charakter wewnątrzzakładowy i są wykonywane w obrębie jednego podatnika.

Główny przedmiot sporu i przebieg postępowania

Spór sprowadzał się do ustalenia czy klasyczna zasada jedności Centrali i Oddziału dla celów VAT znajduje zastosowanie również wtedy, gdy Centrala należy do grupy VAT w innym państwie członkowskim, a polski Oddział pozostaje poza tą grupą.

Zdaniem Centrali, skoro Oddział nie po-

siada odrębnej osobowości prawnej, nie wykonuje samodzielnie działalności gospodarczej oraz nie ponosi samodzielnie ryzyka gospodarczego, nie może być traktowany jako podatnik VAT odrębny od Centrali. W konsekwencji świadczenia realizowane pomiędzy Centralą a Oddziałem powinny być kwalifikowane jako czynności wewnątrzzakładowe, niepodlegające VAT. Centrala wskazywała również, że art. 8c ustawy VAT nie powinien znajdować zastosowania do analizowanego stanu faktycznego, ponieważ - w jej ocenie - przepis ten dotyczy sytuacji, w której członkiem grupy VAT jest oddział, a nie centrala.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej [dalej: Organ] w interpretacji indywidualnej z 1 czerwca 2022 r., sygn. 0112-KDIL1-1.4012.206.2022.1JK, uznał stanowisko Centrali za nieprawidłowe. Organ przyznał, że co do zasady oddział przedsiębiorcy zagranicznego nie jest odrębnym podatnikiem VAT od przedsiębiorcy zagranicznego. Uznał jednak, że w przypadku, gdy Centrala należy do zagranicznej Grupy VAT, dochodzi do istotnej modyfikacji relacji podatkowej. W takim przypadku świadczenia wykonywane przez Oddział na rzecz Centrali należy traktować jako świadczenia na rzecz Grupy VAT, natomiast świadczenia wykonywane przez Centralę na rzecz Oddziału - jako świadczenia wykonywane przez Grupę VAT na rzecz podmiotu spoza tej grupy.

Centrala zaskarżyła interpretację do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach [dalej: WSA]. Wyrokiem z 29 marca 2023 r., sygn. I SA/GI 971/22, WSA oddalił skargę Centrali, dzieląc stanowisko Organu.

Od wyroku WSA Centrala wniosła skargę kasacyjną.

Stanowisko NSA

Naczelny Sąd Administracyjny [dalej: NSA lub Sąd] w wyroku z 28 maja 2026 r. oddalił skargę Centrali, dzieląc zasadniczo stanowisko WSA.

Sąd potwierdził, że co do zasady Centrala i Oddział tej samej osoby prawnej nie są odrębnymi podatnikami VAT, wskazując, iż zasada ta wynika z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [dalej: TSUE lub Trybunał] dotyczącego relacji pomiędzy centralą a oddziałem. Sąd podkreślił jednak, że zasada ta nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego i podlega ograniczeniu w sytuacji, gdy centrala albo oddział należy do grupy VAT w innym państwie członkowskim.

W konsekwencji NSA uznał, że jeżeli Centrala należy do Grupy VAT w Irlandii, zaś polski Oddział do niej nie należy, to dla celów VAT nie można przyjąć, że Centrala i Oddział nadal występują jako jeden podatnik w zakresie czynności dokonywanych pomiędzy nimi. Centrala jako członek Grupy VAT jest objęta statusem podatnika przysługującym tej grupie, natomiast Oddział pozostający poza Grupą VAT nie uczestniczy w tym podatniku grupowym.

W rezultacie Sąd przyjął, że świadczenia nabywane przez Centralę, których koszty są alokowane do działalności Oddziału, oraz świadczenia wykonywane przez Oddział na rzecz Centrali nie stanowią czynności wewnątrzzakładowych pozostających poza zakresem VAT. Są to czynności dokonywane pomiędzy odrębnymi podatnikami VAT - Grupą VAT oraz polskim Oddziałem pozostającym poza tą grupą - a w konsekwencji podlegają opodatkowaniu VAT na zasadach właściwych dla transgranicznego świadczenia usług, z uwzględnieniem art. 8c ust. 2 i 3 ustawy VAT.

Komentarz eksperta

Omawiany wyrok dotyczy praktycznych skutków funkcjonowania grup VAT w transgranicznych strukturach typu centrala-oddział. Dla przyjęcia, że świadczenia realizowane pomiędzy centralą a oddziałem pozostają poza zakresem VAT, nie jest wystarczające ustalenie, że oddział nie posiada odrębnej osobowości prawnej i nie działa we własnym imieniu ani na własny rachunek. Jeżeli centrala albo oddział uczestniczy w grupie VAT w innym państwie członkowskim, konieczna jest dodatkowa ocena, czy -

z uwagi na status grupy VAT jako odrębnego podatnika – relacja ta nadal może być traktowana jako wewnętrzna dla celów VAT.

Stanowisko NSA stanowi kontynuację linii orzeczniczej TSUE dotyczącej relacji pomiędzy centralą a oddziałem. W wyroku z 23 marca 2006 r. w sprawie C-210/04, FCE Bank, Trybunał przyjął, że centrala i jej oddział co do zasady stanowią jednego podatnika VAT. Następnie w wyroku z 17 września 2014 r. w sprawie C-7/13, Skandia America, dopuścił odmienną kwalifikację w przypadku, gdy oddział należy do grupy VAT. Kierunek ten został potwierdzony w wyroku z 11 marca 2021 r. w sprawie C-812/19, Danske Bank, dotyczącym sytuacji odwrotnej, tj. członkostwa centrali w grupie VAT i pozostawania oddziału poza tą grupą.

Na tym tle komentowany wyrok potwierdza, że art. 8c ust. 2 i 3 ustawy VAT obejmuje nie tylko przypadek, w którym członkiem grupy VAT jest oddział, lecz także sytuację, w której członkiem zagranicznej grupy VAT jest centrala. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do nieuzasadnionego zawężenia skutków grupy VAT. Oznaczałoby bowiem, że centrala mogłaby być jednocześnie częścią podatnika grupowego oraz – w relacji z oddziałem – elementem innego podatnika obejmującego centralę i oddział. Taka konstrukcja byłaby trudna do pogodzenia z istotą grupy VAT jako jednego, odrębnego podatnika.

Podobny kierunek był już widoczny w krajowym orzecznictwie. W szczególności w wyroku NSA z 18 marca 2021 r., sygn. I FSK 2386/18, sąd wskazał, że przynależność podmiotu do grupy VAT modyfikuje sposób ustalenia stron świadczenia dla celów VAT. Komentowane rozstrzygnięcie ma jednak dodatkowe znaczenie, ponieważ zapadło już na gruncie polskich przepisów o grupach VAT i potwierdza ich zastosowanie także do modelu, w którym to zagraniczna centrala, a nie polski oddział, jest członkiem grupy VAT.

Jednocześnie z wyroku nie należy wywodzić automatycznego opodatkowania

każdego przepływu księgowego pomiędzy centralą a oddziałem. Nadal konieczne jest ustalenie, czy w danym przypadku występuje konkretne świadczenie usług, kto jest jego beneficjentem oraz czy alokacja kosztów pozostaje w bezpośrednim związku z tym świadczeniem. W analizowanej sprawie opisane czynności – w szczególności usługi IT oraz wsparcie techniczno-operacyjne wykonywane przez Oddział – przemawiały jednak za uznaniem, że nie chodzi wyłącznie o neutralne rozliczenia wewnętrzne.

Końcowo należy zauważyć, że powyższe uwagi opierają się na treści ustnego uzasadnienia wyroku. Nie można zatem wykluczyć, że w pisemnym uzasadnieniu NSA szerzej odniesie się do zakresu zastosowania art. 8c ust. 2 i 3 ustawy VAT oraz relacji tych przepisów do dotychczasowego orzecznictwa TSUE.

Znaczenie wyroku dla praktyki

Wyrok NSA ma istotne znaczenie dla podmiotów prowadzących działalność w Polsce za pośrednictwem oddziałów zagranicznych przedsiębiorców, zwłaszcza jeżeli centrala albo inna jednostka z tej samej struktury uczestniczy w grupie VAT w innym państwie członkowskim.

Mając na uwadze konkluzje omawianego wyroku, podatnicy powinni zweryfikować, czy w ich strukturach występują rozliczenia pomiędzy polskim oddziałem a centralą należącą do zagranicznej grupy VAT. Sama okoliczność, że oddział nie posiada odrębnej osobowości prawnej, nie jest bowiem wystarczająca do uznania, że świadczenia pomiędzy oddziałem a centralą pozostają poza zakresem VAT.

SYLWIA WIŚNIEWSKA-SURDEL
STARSZY KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Brak możliwości zastosowania zwolnienia z art. 9 pkt 1 ustawy PCC w przypadku skupu monet ze złota dewizowego, wyrok NSA z 27 maja 2026 r., sygn. III FSK 149/26	10
Otrzymanie faktury korygującej do faktury zaliczkowej, bez jednoczesnego zwrotu wpłaconej należności, nie obliguje do pomniejszenia podatku naliczonego na podstawie art. 86 ust. 19a ustawy VAT, wyrok NSA z 26 maja 2026 r., sygn. I FSK 618/25	10
Przepływy finansowe związane z umową trójstronną o współpracy (w zakresie zwiększenia atrakcyjności oferty ubezpieczeniowej dla klientów) nie podlegają opodatkowaniu VAT, wyrok NSA z 26 maja 2026 r., sygn. I FSK I FSK 1746/25	10
Spółka zlecająca produkcję napojów i opakowań innemu podmiotowi nie może skorzystać z ulgi na ekspansję, wyrok NSA z 22 maja 2026 r., sygn. II FSK 959/23	10
Usługi dyskonta akredytywy nie są usługami ściągania długu i korzystają ze zwolnienia z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT, wyrok NSA z 20 maja 2026 r., sygn. I FSK 1584/23	10
Zasady obliczania zryczałtowanego podatku dla nowych komplementariuszy z tytułu udziału w zyskach spółki, wyrok NSA z 19 maja 2026 r., sygn. II FSK 953/23	11
Kwestia stosowania art. 28m ust. 3 ustawy CIT w przypadku dzierżawy środków materialnych i niematerialnych wchodzących w skład jednoosobowej działalności prowadzonej przez akcjonariusza spółki na rzecz tej spółki, wyrok NSA z 19 maja 2026 r., sygn. II FSK 936/23	11

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Roboty budowlane i związane z nimi świadczenia formalnoprawne nie są świadczeniem kompleksowym w VAT, wyrok NSA z 19 maja 2026 r., sygn. I FSK 1794/23	11
Korekta podatku VAT, o której mowa w art. 86 ust. 19a ustawy VAT, w związku z odstąpieniem od umowy możliwa jest dopiero po prawomocnym rozstrzygnięciu sporu przez sąd cywilny, wyrok NSA z 19 maja 2026 r., sygn. I FSK 1433/23	11
Wykładnia art. 86 ust. 8 pkt 1 ustawy VAT w kontekście rezygnacji ze zwolnienia z VAT dla usług udzielania pożyczek, wyrok WSA w Warszawie z 29 maja 2026 r., sygn. III SA/Wa 705/26	12
Kwestia stosowania stawki 0% przy świadczeniu usług pomocy humanitarnej na rzecz uchodźców z Ukrainy - pytanie prejudycjalne do TSUE, wyrok WSA w Warszawie z 27 maja 2026 r., sygn. I SA/Wr 1/26	12

Brak możliwości zastosowania zwolnienia z art. 9 pkt 1 ustawy PCC w przypadku skupu monet ze złota dewizowego, wyrok NSA z 27 maja 2026 r., sygn. III FSK 149/26

Zwolnienie, o którym mowa w art. 9 pkt 1 ustawy PCC, dotyczy sprzedaży walut obcych w celach stricte walutowych (płatniczych). Nie ma ono zastosowania do umów sprzedaży monet ze złota dewizowego, nawet jeśli monety te formalnie posiadają status prawnego środka płatniczego w innym państwie. Jeżeli celem stron jest obrót wartością samego kruszcu (złota), a nie funkcja obiegowa pieniądza, transakcja ta stanowi sprzedaż złota dewizowego, a nie sprzedaż waluty.

Otrzymanie faktury korygującej do faktury zaliczkowej, bez jednoczesnego zwrotu wpłaconej należności, nie obliguje do pomniejszenia podatku naliczonego na podstawie art. 86 ust. 19a ustawy VAT, wyrok NSA z 26 maja 2026 r., sygn. I FSK 618/25

W stanie prawnym obowiązującym do dnia 31 stycznia 2026 r., w przypadku otrzymania przez podatnika (nabywcę) faktury korygującej do faktury zaliczkowej, obowiązek pomniejszenia podatku naliczonego na podstawie art. 86 ust. 19a w zw. z art. 29a ust. 10 pkt 3 i ust. 13 ustawy VAT powstaje dopiero w rozliczeniu za okres, w którym spełnione zostały uzgodnione warunki korekty, rozumiane jako faktyczny zwrot całości lub części wpłaconej zaliczki, a nie w momencie samego otrzymania faktury korygującej. Do sytuacji tej nie znajduje zastosowania art. 91 ust. 7d ustawy VAT.

Przepływy finansowe związane z umową trójstronną o współpracy (w zakresie zwiększenia atrakcyjności oferty ubezpieczeniowej dla klientów) nie podlegają opodatkowaniu VAT, wyrok NSA z 26 maja 2026 r., sygn. I FSK I FSK 1746/25

Przepływy finansowe związane z umową trójstronną o współpracy (w zakresie zwiększenia atrakcyjności, innowacyjności i wszechstronności oferty ubezpieczeniowej dla klientów spółki) zawartą pomiędzy spółką, agentem i TU nie stanowią wynagrodzenia za dostawę towarów lub świadczenie usług. Współpraca w powyższym

zakresie stanowi wspólne przedsięwzięcie biznesowe, które nie wywołuje skutków na gruncie VAT. Dla zaistnienia odpłatnej i opodatkowanej usługi (dostawy) konieczne jest łączne spełnienie kilku przesłanek. Jedną z nich jest istnienie związku prawnego pomiędzy stronami i istnienie takiego związku w przypadku opisanej współpracy nie budzi wątpliwości. Jednak sam związek prawny jest niewystarczający do uznania, że mamy do czynienia z czynnością opodatkowaną, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy VAT, tj. dostawą towaru lub świadczeniem usług. Konieczne jest jeszcze, aby płatność była ściśle powiązana z danym świadczeniem, dostawą towarów lub świadczeniem usług. Chodzi o bezpośredni związek wynagrodzenia z usługą lub dostawą. W przypadku działań podejmowanych przez spółkę nie można dopatrzeć się bezpośredniego związku pomiędzy tymi działaniami a środkami finansowymi przekazywanymi przez TU. A zatem, nie mamy do czynienia z czynnościami opodatkowanymi VAT.

Spółka zlecająca produkcję napojów i opakowań innemu podmiotowi nie może skorzystać z ulgi na ekspansję, wyrok NSA z 22 maja 2026 r., sygn. II FSK 959/23

Wykładni art. 18eb ust. 2 ustawy CIT. należy dokonać wyłącznie w oparciu o jego literalne, językowe brzmienie przepisu, bez konieczności stosowania wykładni celowościowej i systemowej. W konsekwencji należy uznać, iż obligatoryjnym warunkiem zastosowania ulgi pro wzrostowej jest wytworzenie produktu, bycie producentem przez podatnika chcącego z tej ulgi skorzystać. W sytuacji, gdy spółka produkcję napojów i opakowań zleca innemu podmiotowi, nie jest ich producentem i nie może z omawianej ulgi skorzystać.

Usługi dyskonta akredytywy nie są usługami ściągania długu i korzystają ze zwolnienia z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT, wyrok NSA z 20 maja 2026 r., sygn. I FSK 1584/23

W przypadku usługi dyskonta akredytywy świadczonej przez bank zasadniczym jej celem jest udzielenie finansowania. Usługa dyskonta akredytywy jest alternatywą dla udzielenia kredytu. Dyskonto akredytywy sprowadza się do tego, że beneficjent akre-

dytywy otrzymuje swoje środki wcześniej niż wynikałoby to z daty samej wierzytelności i sposób płacenia też jest analogiczny do zaciągania instrumentów podobnych do kredytu czy pożyczki. Wynagrodzeniem banku z tego tytułu są odsetki dyskontowe, które mają odzwierciedlać wartość pieniądza w czasie. Trudno w tej usłudze doszukać się elementu ściągania długu. Samo rozliczenie akredytywy sprowadza się do tego, że bank zleciodawcy blokuje na jego rachunku bankowym prowadzonym w tym banku sumę środków pieniężnych i rezerwuje je na poczet pokrycia płatności zobowiązania wobec beneficjenta akredytywy. Trudno stwierdzić, że pojawia się tu jakakolwiek wierzytelność, jakikolwiek dług, który musiałby być przedmiotem ściągania, skoro te środki są wcześniej blokowane i następnie są rozliczane pomiędzy bankiem, który świadczył usługę dyskonta akredytywy a bankiem, który otwiera akredytywy. Następuje zaspokajanie z pieniędzy, które wcześniej były zablokowane na rachunku bankowym. A zatem, nie mamy tu do czynienia z czynnościami ściągania długów w takim rozumieniu, w jakim został ten termin użyty w art. 43 ust. 15 ustawy VAT. W konsekwencji usługa dyskonta akredytywy objęta jest zwolnieniem z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT.

Zasady obliczania zryczałtowanego podatku dla nowych komplementariuszy z tytułu udziału w zyskach spółki, wyrok NSA z 19 maja 2026 r., sygn. II FSK 953/23

Przepis art. 30a ust. 6a ustawy PIT nie daje podstawy prawnej do proporcjonalnego pomniejszenia kwoty odliczenia podatku zapłaconego przez spółkę komandytową o okres, w którym dany wspólnik był w niej komplementariuszem. O prawie do odliczenia decyduje status komplementariusza w momencie podziału zysku, a nie czas trwania jego członkostwa w spółce jako komplementariusza w trakcie roku podatkowego.

Kwestia stosowania art. 28m ust. 3 ustawy CIT w przypadku dzierżawy środków materialnych i niematerialnych wchodzących w skład jednoosobowej działalności prowadzonej przez akcjonariusza spółki na rzecz tej spółki, wyrok NSA z 19 maja 2026 r., sygn. II FSK 936/23

Brak wyposażenia spółki w podstawowe składniki majątkowe (materialne i niematerialne) niezbędne do prowadzenia działalności gospodarczej i korzystanie z nich na podstawie umowy dzierżawy zawartej z podmiotem powiązaniem nie świadczy o powstaniu ukrytego zysku w rozumieniu art. 28m ust. 3 ustawy CIT, jeżeli transakcja ta została ustalona na warunkach rynkowych, a przepisy prawa nie nakładają obowiązku wniesienia takiego majątku do spółki w drodze aportu.

Roboty budowlane i związane z nimi świadczenia formalnoprawne nie są świadczeniem kompleksowym w VAT, wyrok NSA z 19 maja 2026 r., sygn. I FSK 1794/23

Usługi formalnoprawne, polegające na regulowaniu statusu prawnego nieruchomości (w tym prowadzenie postępowań administracyjnych, sądowych oraz zawieranie umów dotyczących służebności i odszkodowań) pod budowę linii przesyłowej, nie tworzą z późniejszymi robotami ogólnobudowlanymi jednego świadczenia kompleksowego. Ocena charakteru tych usług z obiektywnej perspektywy przeciętnego odbiorcy, a nie z punktu widzenia subiektywnego interesu spółki, wskazuje, że ich połączenie miałyby charakter sztuczny, co uzasadnia ich odrębne traktowanie dla celów podatkowych.

Korekta podatku VAT, o której mowa w art. 86 ust. 19a ustawy VAT, w związku z odstąpieniem od umowy możliwa jest dopiero po prawomocnym rozstrzygnięciu sporu przez sąd cywilny, wyrok NSA z 19 maja 2026 r., sygn. I FSK 1433/23

Interpretacja art. 86 ust. 19a ustawy VAT polegająca na przyjęciu, że złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy skutkuje obowiązkiem dokonania pomniejszenia podatku naliczonego jest nieprawidłowa. Ponieważ za każdym razem, gdy dochodziłoby do sporu co do wykonania umowy, podatnik musiałby dokonać korekty. Natomiast z wykładni ww. przepisu, popartej poglądami doktryny wynika, że podatnik powinien dokonać korekty wtedy, kiedy dokona uzgodnienia z drugą stroną. A zatem, dopiero po ostatecznym rozstrzygnięciu sprawy w przypadku istniejącego sporu i uzyskaniu zgodności ustaleń, możliwe jest dokonanie korekty. Uzyskanie

zgodności następuje natomiast w momencie wydania wyroków sądu cywilnego. Musi być bowiem ustalony konsensus między stronami, a w tym wypadku jest on ustalany na podstawie prawomocnych wyroków sądów.

Wykładnia art. 86 ust. 8 pkt 1 ustawy VAT w kontekście rezygnacji ze zwolnienia z VAT dla usług udzielania pożyczek, wyrok WSA w Warszawie z 29 maja 2026 r., sygn. III SA/Wa 705/26

Wykładnia art. 86 ust. 8 pkt 1 ustawy VAT nie dostarcza takich wątpliwości interpretacyjnych, które nakazywałyby odstąpić od jego wykładni literalnej. Z przepisu tego wynika wprost, że podatnik, który wykonuje czynności, dla których miejsce świadczenia znajduje się w innym państwie członkowskim (miejsce świadczenia jest określone na podstawie art. 28b ust. 1 ustawy VAT), dla zachowania prawa do odliczenia musi ustalić, czy gdyby te same usługi wykonywał na terenie Polski (czyli miejscem świadczenia tych usług byłoby terytorium Polski), to czy wówczas byłby zobowiązany doliczyć do ceny towaru lub usługi podatek VAT i odprowadzić ten podatek VAT do urzędu skarbowego. Skoro spółka ma zamiar zrezygnować ze zwolnienia z opodatkowania usług udzielania pożyczek, a taką możliwość przyznaje art. 43 ust. 22 ustawy VAT, to oczywiście jest, że usługi udzielania pożyczek, które są wykonywane na rzecz podmiotów posiadających siedzibę w kraju, będą podlegały opodatkowaniu do momentu, aż spółka nie wróci do zwolnienia. Sam argument, że dane usługi nie będą opodatkowane w Polsce nie jest wystarczający w kontekście art. 86 ust. 8 pkt 1 ustawy VAT, ponieważ ten przepis jest dedykowany zasadniczo usługom, które nie są opodatkowane w Polsce.

Kwestia stosowania stawki 0% przy świadczeniu usług pomocy humanitarnej na rzecz uchodźców z Ukrainy – pytanie prejudycjalne do TSUE, wyrok WSA w Warszawie z 27 maja 2026 r., sygn. I SA/Wr 1/26

Czy państwo członkowskie wprowadzając w dniu 5 marca 2022 r. stawkę VAT 0% (zwolnienie z prawem do odliczenia) w przypadkach nieodpłatnych dostaw towarów i świadczenia usług (odpowiednik art. 16 i art. 26 Dyrektywy 112) wykorzystywanych na cele związane z pomocą

ofiaram skutków działań wojennych na terytorium Ukrainy przekroczyło zakres swobody implementacyjnej przyznanej w Dyrektywie 112, w tym m.in. w art. 98 tej dyrektywy, stosując środek nieprzewidziany w tym przepisie ani w jego załączniku III, w momencie gdy nie istniała jeszcze podstawa prawna z art. 101a Dyrektywy 112 oraz w braku potwierdzonego odstępstwa przewidzianego w art. 395, ewentualnie w art. 396 Dyrektywy 112?

Czy art. 98 oraz art. 101a Dyrektywy 112 w brzmieniu nadanym Dyrektywą Rady (UE) 2022/542 z dnia 5 kwietnia 2022 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/112/WE i (UE) 2020/285 w zakresie stawek podatku od wartości dodanej, w związku z decyzjami Komisji (UE) 2022/1108 z dnia 1 lipca 2022 r. oraz 2023/829 z dnia 17 kwietnia 2023 r. w sprawie zwolnienia przywozu z należności celnych przywozowych i z VAT w odniesieniu do towarów, które mają być dystrybuowane lub nieodpłatnie udostępniane na rzecz osób uciekających przed wojną w Ukrainie oraz osób potrzebujących w Ukrainie oraz w związku z zasadami neutralności podatkowej, równego traktowania i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one uregulowanie państwa członkowskiego (praktykę krajową) przewidujące zastosowanie stawki VAT 0% (zwolnienia z prawem do odliczenia) do świadczeń wykonywanych na cele związane z pomocą osobom uciekającym przed wojną w Ukrainie, obejmujących zapewnienie zakwaterowania, żywienia i podstawowe warunki bytowe, jeżeli świadczenia te są wykonywane na podstawie umów z organami administracji publicznej i finansowane ze środków publicznych?

W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy zasady neutralności podatkowej i równego traktowania należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wykładni prawa krajowego i praktyce krajowej, zgodnie z którą zastosowanie stawki VAT 0% (zwolnienia z prawem do odliczenia) jest wyłączone dlatego, że umowa o wykonanie świadczeń pomocowych została zawarta z wojewodą (organ administracji rządowej w województwie), a nie z jednostką samorządu terytorialnego albo innym podmiotem literalnie wymienionym w przepisie krajowym, jeżeli świadczenia są identyczne pod względem celu, charak-

teru, beneficjenta końcowego i skutku ekonomicznego?

Czy art. 2 ust. 1 lit. c) Dyrektywy 112 należy interpretować w ten sposób, że środki wypłacane przedsiębiorcy przez wojewodę (organ administracji rządowej w województwie) w nadzwyczajnych okolicznościach kryzysu humanitarnego, według ryczałtowej stawki ustalonej w celu zapewnienia zakwaterowania, wyżywienia i podstawowych warunków bytowych osobom uciekającym przed wojną w Ukrainie, stanowią wynagrodzenie za odpłatne świadczenie usług do świadczenia, których zobowiązane jest państwo członkowskie (pomoc humanitarna)?

Czy w związku z powyższym, przedsiębiorca otrzymujący środki od państwa członkowskiego, w związku z wykonywaniem zadań tego państwa, działa w charakterze podatnika VAT w rozumieniu art. 9 ust. 1 Dyrektywy 112?

Czy art. 73 Dyrektywy 112 należy interpretować w ten sposób, że środki wypłacane przedsiębiorcy przez wojewodę (organ administracji rządowej w województwie) w nadzwyczajnych okolicznościach kryzysu humanitarnego, jak w okolicznościach

przedmiotowej sprawy, wchodzą w zakres podstawy opodatkowania tego przedsiębiorstwa?

Czy żądanie przez organy podatkowe państwa członkowskiego zapłaty VAT w sytuacji, w której organy tego samego państwa, odpowiedzialne za wypłatę środków publicznych, nie przyjmowały do realizacji faktur VAT z tymże podatkiem, należy traktować jako sankcję administracyjną o charakterze penalnym, szczególnie w sytuacji kiedy za tym żądaniem idzie obowiązek zapłaty odsetek za zwłokę, a tym samym mieści się ono w zakresie uprawnień państwa członkowskiego, zgodnie z art. 273 Dyrektywy 112 w związku z art. 325 ust. 1 i 2 TFUE i art. 4 ust. 3 TUE?

Czy zgodne z zasadą pewności prawa i wynikającą z niej zasadą uzasadnionych prawnych oczekiwań (zasadą ochrony zaufania), zasadą państwa prawa (art. 2 TUE), zasadą prawa do dobrej administracji (art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej) oraz zasadą proporcjonalności jest obciążenie, pod tytułem podatkowym, przedsiębiorcy kwotami pieniężnymi za wyświadczoną przez niego w imieniu państwa członkowskiego pomoc humanitarną na rzecz uchodźców z Ukrainy?

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Sprzedaż nakładów inwestycyjnych poniesionych na cudzej nieruchomości podlega opodatkowaniu VAT jako świadczenie usług. Kwestia obowiązku korekty podatku VAT naliczonego , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.118.2026.3.IK	16
Ustalenie, czy okres przeprowadzenia testu oraz naprawy usterki powinien być uwzględniany do określenia okresu trwania prac montażowych lub instalacyjnych w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. a polsko-czeskiej UPO , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.79.2026.1.BD	16
Ewentualne podwyższenie ceny sprzedaży udziałów nie skutkuje po stronie nabywcy powstaniem obowiązku podatkowego w PCC , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-2.4014.73.2026.1.MM	17
Inwestowanie w fundusze ETF skutkuje utratą prawa do opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.135.2026.1.AS	18
Zasady opodatkowania CIT świadczenia usług inżynierskich w okresach rozliczeniowych , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 maja 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.111.2026.2.ASK	18
Miejsce świadczenia i opodatkowania usług prawnych wykonywanych na rzecz osób fizycznych z krajów trzecich , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 maja 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.170.2026.1.MW	19

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Ustalenie, czy po dokonaniu połączenia w trybie art. 492 § 1 pkt 1 KSH przez przejęcie spółki komandytowej spółka przejmująca (spółka z o.o.) będzie uprawniona do kontynuowania opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.171.2026.1.LG	20
Kwestia odliczenia podatku u źródła zapłaconego w Indonezji na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.117.2026.2.BJ	20
Ustalenie, czy kwoty netto wynikające z dokonywanych zakupów, kwoty podatku VAT naliczonego oraz podatku należnego w przypadku importu usług oraz WNT, wynikające z dokonanych zakupów, stanowią koszt uzyskania przychodu po stronie spółki z Korei Płd., interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 maja 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.47.2026.5.MW	21
Moment dokonania korekt faktur VAT wystawianych na rzecz miasta z tytułu otrzymanej rekompensaty. Obowiązek korekty podatku naliczonego z tytułu nabywanych towarów i usług związanych z działalnością w zakresie nieodpłatnego transportu na rzecz pasażerów, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.114.2026.2.SR	22
Kwestia uznania transakcji za dostawę towarów. Określenie miejsca opodatkowania dostaw towarów na rzecz klientów, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 maja 2026 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.166.2026.1.ŁW	22
Kwestia złożenia kolejnego zawiadomienia ZAW-RD w przypadku nieskuteczności pierwotnego zawiadomienia, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.125.2026.2.SG	23

Sprzedaż nakładów inwestycyjnych poniesionych na cudzej nieruchomości podlega opodatkowaniu VAT jako świadczenie usług. Kwestia obowiązku korekty podatku VAT naliczonego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.118.2026.3.IK

Z punktu widzenia prawa cywilnego nakłady na nieruchomość (np. wybudowanie budynku lub budowli oraz ulepszenie istniejących budynków lub budowli) stanowią część składową gruntu i tym samym własność właściciela gruntu. Wszystko to, co zostało trwale z gruntem złączone, stanowi bowiem jego część składową. A zatem w sytuacji, gdy dzierżawca/najemca/użytkownik poniesie nakłady na majątku, który nie stanowi jego własności (np. wybuduje budynek), nakłady te staną się częścią nieruchomości i przypadną właścicielowi nieruchomości. W rozpatrywanej sprawie nakłady inwestycyjne stanowią część składową nieruchomości, której właścicielem nie jest spółka, ale wspólnicy spółki. Przedmiotem zbycia będą wyłącznie poniesione nakłady stanowiące inwestycję na cudzym gruncie.

Przedmiotowe nakłady nie stanowią odrębnej rzeczy, a jedynie skutkują powstaniem po stronie spółki roszczenia względem właściciela nieruchomości, o zwrot poniesionych kosztów. Roszczenie to nie stanowi natomiast prawa rzeczowego, a jedynie prawo o charakterze zobowiązaniowym, uprawniające do żądania zwrotu kosztów nakładów. Tym samym, prawo to nie może również stanowić towaru w rozumieniu ustawy VAT. Podmiot, który poniósł nakłady, dysponuje pewnym prawem do poniesionych nakładów i może to prawo przenieść na rzecz innego podmiotu. Wskazać zatem należy, że nakład jest prawem majątkowym, które może być przedmiotem obrotu gospodarczego. Z uwagi na powyższe, odpłatna czynność zbycia nakładów, jako przekazanie za wynagrodzeniem ulepszeń dokonanych na cudzym gruncie (nieruchomości), będzie stanowiło odpłatne świadczenie usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy VAT, a tym samym będzie podlegało opodatkowaniu VAT na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy VAT.

Spółka planowała wykorzystać opisaną nieruchomość – zatem również poniesione

przez siebie nakłady – wyłącznie do działalności opodatkowanej. Zatem, w związku z planowanym wykorzystywaniem nieruchomości wyłącznie do wykonywania czynności opodatkowanych VAT w ramach prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej, były spełnione przesłanki warunkujące prawo do odliczenia podatku naliczonego – związek nabywanych towarów i usług z wykonywaniem czynności opodatkowanych przez zarejestrowanego, czynnego podatnika VAT, i przysługiwało spółce – przy założeniu, że nie wystąpiły okoliczności wymienione w art. 88 ustawy VAT – prawo do odliczenia całości podatku naliczonego wykazanego w fakturach dokumentujących poniesione wydatki inwestycyjne. Spółka zamierza sprzedać poniesione nakłady inwestycyjne właścicielowi nieruchomości. Cena zostanie ustalona na podstawie cen rynkowych obowiązujących w momencie sprzedaży.

W konsekwencji sprzedaż nakładów jako czynność opodatkowana VAT nie będzie powodowała obowiązku korekty podatku VAT naliczonego. Poczynione nakłady miały służyć działalności opodatkowanej spółki – najem, jednakże spółka zamierza sprzedać te nakłady właścicielom nieruchomości, czyli dokonać czynności opodatkowanej VAT. Zatem w wyniku sprzedaży nakładów nie dojdzie do zmiany przeznaczenia na czynność nieopodatkowaną, co jest warunkiem koniecznym do wystąpienia obowiązku korekty. Zatem, w związku z faktem, że nakłady, z tytułu których spółka odliczyła podatek naliczony, będą służyły nadal czynnościom opodatkowanym spółki, nie wystąpi obowiązek dokonania korekty odliczonego wcześniej podatku naliczonego. Zatem w odniesieniu do poniesionych przez spółkę nakładów nie wystąpi obowiązek dokonania korekty podatku naliczonego odliczonego w momencie poniesienia tych nakładów.

Ustalenie, czy okres przeprowadzenia testu oraz naprawy usterki powinien być uwzględniany do określenia okresu trwania prac montażowych lub instalacyjnych w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. a polsko-czeskiej UPO, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.79.2026.1.BD

Okres, w którym pracownicy spółki cze-

skiej będą przebywali na miejscu realizacji projektu na terytorium Polski w związku z przeprowadzeniem testu powinien być uwzględniany do określenia okresu trwania prac montażowych lub instalacyjnych w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. a polsko-czeskiej UPO. W rozpatrywanej sprawie po podpisaniu protokołu odbioru urządzenia, może zaistnieć konieczność przeprowadzenia dodatkowych prac, które mogą wiązać się z obecnością pracowników spółki na miejscu realizacji projektu. Przeprowadzenie testu wymaga szeregu czynności w tym m.in. obecności zespołu inżynierów odpowiedzialnych za system sterowania, instalację elektryczną i synchronizację. Pomimo, że test ma charakter opcjonalny, to jednak został przewidziany jako dodatkowy element programu rozruchu. Z powyższego wynika, że po odbiorze zespół pracowników spółki może dalej być obecny na miejscu projektu w związku z koniecznością przeprowadzenia testu.

Co istotne, po dacie spisania odbioru urządzenia, po uzyskaniu zgody klienta możliwy będzie również dostęp do instalacji. To, że dotychczas nie doszło do przeprowadzenia testów ani nie ustalono ich terminu, mimo podpisania protokołu odbioru nie można wiązać z zakończeniem prac instalacyjnych i uruchomieniowych. Zostały zakończone tylko główne prace instalacyjne i uruchomieniowe. Przebywanie pracowników celem ewentualnego przeprowadzenia testów jako nierozzerwalnie związane z pracami instalacyjno-uruchomieniowymi wpływa na bieg 12 miesięcznego terminu powstania zakładu.

W świetle powyższego, okres, w którym pracownicy spółki będą wykonywać czynności w ramach testu również powinien być wliczany do okresu trwania prac instalacyjno-montażowych. Fakt, że test w umowie został wskazany jako opcjonalny element programu rozruchu nie może wpłynąć na kwalifikację tych prac jako prac instalacyjno-montażowych. W przeciwnym przypadku podatnicy poprzez odpowiednie zapisy w umowie mogliby, w zależności od sytuacji, wpływać na możliwość powstania zakładu podatkowego a tym samym dowolnie kształtować swoje obowiązki podatkowe. Z takim podejściem nie sposób się zgodzić. Zatem, w sytuacji, gdy realizacja projektu obejmującego dostawę wraz z wykonaniem

testu będzie trwała powyżej 12 miesięcy, to powyższe prace będą skutkowały powstaniem dla spółki czeskiej zakładu podatkowego na terytorium Polski w rozumieniu art. 4a pkt 11 ustawy CIT. w zw. z art. 5 ust. 3 lit. a polsko-czeskiej UPO.

W rozpatrywanej sprawie wystąpiła konieczność usunięcia usterki. Naprawa ta może zostać dokonana w ramach gwarancji lub poza jej zakresem. Prace podejmowane już po zakończeniu prac montażowych i instalacyjnych obejmujące obsługę gwarancyjną, która zobowiązuje przedsiębiorstwo do dokonania napraw lub poza jej zakresem nie są wliczane do pierwotnego okresu trwania okresu prac instalacyjno-montażowych. W konsekwencji ww. czynności obejmujące usunięcie usterki nie powinny być wliczone do terminu wynikającego z art. 5 ust. 3 lit. a polsko-czeskiej UPO. Dodatkowo jednak należy zaznaczyć, iż może zaistnieć potrzeba uwzględnienia wszelkich późniejszych prac (w tym prac wykonanych w ramach gwarancji) wykonanych w zakresie prac montażowo-instalacyjnych trwających w dłuższym okresie w celu ustalenia, czy prace te są prowadzone w ramach odrębnego stałego zakładu.

Ewentualne podwyższenie ceny sprzedaży udziałów nie skutkuje po stronie nabywcy powstaniem obowiązku podatkowego w PCC, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-2.4014.73.2026.1.MM

Ewentualne podwyższenie ceny sprzedaży udziałów, które może mieć miejsce w przyszłości w przypadku spełnienia się warunków określonych przez strony w umowie (odzyskanie VAT, osiągnięcie ustalonych wskaźników EBITDA – Earn Out), nie będzie skutkować po stronie spółki austriackiej (nabywcy udziałów) powstaniem obowiązku podatkowego w PCC (od kwoty podwyższenia ceny) ani obowiązkiem skorygowania wcześniej złożonej deklaracji PCC-3.

Inwestowanie w fundusze ETF skutkuje utratą prawa do opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, interpretacja indywidualna na Dyrektora KIS z 18 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.135.2026.1.AS

Z wniosku wynika, że spółka dokonując inwestycji, będzie posiadać tytuły uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych lub w instytucjach wspólnego inwestowania, w rozumieniu przepisów ustawy CIT oraz przepisów regulujących funkcjonowanie instytucji wspólnego inwestowania. Zatem inwestowanie przez spółkę w instrumenty finansowe takie jak certyfikaty ETF, będzie stanowiło naruszenie warunku opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, o którym mowa w art. 28j ust. 1 pkt 5 ustawy CIT, gdyż ustawodawca wprost wskazał, że opodatkowaniu ryczałtem może podlegać podatnik, który m.in. nie posiada tytułów uczestnictwa w funduszu inwestycyjnym lub w instytucji wspólnego inwestowania. Bez znaczenia pozostaje, jaki ETF i w jakim celu spółka nabędzie, bowiem ustawodawca dla art. 28j ust. 1 pkt 5 ustawy CIT, nie przewidział żadnych wyjątków. Nie ma podstaw, aby w analizowanej sprawie odstąpić od wykładni literalnej przedmiotowego przepisu, bowiem jego brzmienie jest jednoznaczne, a wykładnia systemowa i porównawcza wzmacnia jej wynik. Zatem inwestowanie przez spółkę będącą podatnikiem ryczałtu od dochodów spółek w opisane instrumenty finansowe stanowiłoby naruszenie warunku opodatkowania ryczałtem, o którym mowa w art. 28j ust. 1 pkt 5 ustawy CIT i spowoduje utratę prawa do opodatkowania w formie ryczałtu od dochodów spółek.

Zasady opodatkowania CIT świadczenia usług inżynieryjnych w okresach rozliczeniowych, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 maja 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.111.2026.2.ASK

Przepisy art. 12 ust. 3c ustawy CIT jasno wyrażają zasadę, z której jednoznacznie wynika, że jeżeli strony ustalą, iż dana usługa rozliczana jest okresowo, to za datę powstania przychodu uznaje się ostatni dzień okresu rozliczeniowego, określonego w umowie lub na wystawionej fakturze, nie rzadziej jednak niż raz w roku. Umowa na usługi inżynieryjne zawarta przez spółkę

z kontrahentem przewiduje miesięczny cykl fakturowania oraz miesięczny cykl raportowania kosztów stanowiących podstawę kalkulacji wynagrodzenia należnego spółce za dany miesiąc za świadczone przez nią usługi. Opisany we wniosku cykl rozliczeń jest udokumentowany wystawianymi przez spółkę co miesiąc fakturami (zaliczkowymi oraz rozliczeniowymi), jak również wstępnymi potwierdzeniami zapłaty wystawianymi przez kontrahenta również w cyklu miesięcznym. Załącznik do umowy na usługi inżynieryjne wskazanej we wniosku zawiera harmonogram prac wykonywanych przez spółkę. Dokumentacja potwierdzająca wykonanie usług na rzecz kontrahenta obejmuje w szczególności faktury sprzedaży, dla których podstawą są faktury zakupu od podwykonawców wraz z odpowiednią dokumentacją dodatkową. Te dokumenty, zgodnie z umowami z podwykonawcami, stanowią dowody pozwalające na potwierdzenie należytego wykonania usług.

W konsekwencji, dokumentacja otrzymywana od wykonawców i podwykonawców stanowi również część dokumentacji przekazywanej przez spółkę kontrahentowi w ramach miesięcznego cyklu fakturowania. Zatem, przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem CIT za świadczenie usług inżynieryjnych na rzecz kontrahentów, spółka powinna rozpoznać na koniec miesiąca, którego dotyczy dana faktura, ponieważ usługi inżynieryjne, o których mowa we wniosku są rozliczane w okresach rozliczeniowych. Zatem, dla celów CIT spółka powinna rozpoznać wartość faktur za usługi inżynieryjne jako przychód podatkowy zgodnie z art. 12 ust. 3c ustawy CIT.

Zgodnie z zawartymi umowami wynagrodzenie przysługujące spółce obliczane jest jako poniesione przez spółkę koszty powiększone o odpowiedni narzut zysku. Koszty własne spółki, to koszty, które spółka poniosła w danym miesiącu w związku ze świadczeniem usług na rzecz kontrahenta w ramach prac inżynieryjnych wykonywanych bezpośrednio przez spółkę. Tym samym, koszty własne powinny stanowić podstawę kalkulacji wynagrodzenia spółki za dany miesięczny okres rozliczeniowy, bowiem wynika to wprost z ustaleń umownych dokonanych przez spółkę z kontrahentem.

Natomiast koszty podwykonawców stają

się definitywnie kosztami dla spółki dopiero po przeprowadzeniu stosownej weryfikacji zakresu wykonanych prac (w tym ich parametrów technicznych i jakościowych). W momencie akceptacji prac wykonanych przez podwykonawców można uznać, że zostały one wykonane bezpośrednio na rzecz spółki, a pośrednio na rzecz kontrahenta. Do czasu formalnej akceptacji prac wykonanych przez podwykonawców nie jest znana ostateczna kwota wynagrodzenia podwykonawcy, a co za tym idzie kwota kosztu poniesionego przez spółkę z tego tytułu. Tym samym, dopiero w momencie formalnej akceptacji prac podwykonawców możliwe jest precyzyjne ustalenie wysokości kosztu, który może zostać uwzględniony w bazie kosztowej stanowiącej podstawę kalkulacji wynagrodzenia spółki za dany miesięczny okres rozliczeniowy. Zatem podstawę kalkulacji przychodu spółki za dany miesięczny okres rozliczeniowy powinny stanowić koszty własne poniesione przez spółkę w danym miesiącu oraz koszty podwykonawców wyłącznie w przypadku, gdy dotyczą prac podwykonawców zaakceptowanych przez spółkę.

Miejsce świadczenia i opodatkowania usług prawnych wykonywanych na rzecz osób fizycznych z krajów trzecich, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 maja 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.170.2026.1.MW

W ramach prowadzonej działalności (jako czynny podatnik VAT) wnioskodawczyni świadczy usługi prawne, których nabywcami są osoby fizyczne posiadające stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu poza terytorium UE. Osoby te w większości nie prowadzą działalności gospodarczej i nie są podatnikami w rozumieniu art. 28a ustawy VAT. Jednak, może się zdarzyć sytuacja, że osoba fizyczna, na rzecz której wnioskodawczyni świadczy usługę prawną, prowadzi w kraju miejsca zamieszkania działalność gospodarczą w zakresie niezwiązanym z usługą prawną. W stosunku do usług prawnych, gdy ich nabywcą jest podmiot nieprowadzący działalności gospodarczej i niebędący podatnikiem w rozumieniu art. 28a ustawy VAT, posiadający stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu poza terytorium UE, na podstawie art. 28l pkt 3 ustawy VAT miejscem świadczenia usług jest miejsce,

gdzie nabywca usługi prawniczej posiada stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu. A zatem miejscem świadczenia usługi prawnej wykonywanej na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, niebędących podatnikami i posiadających stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu poza terytorium UE jest/będzie miejsce stałego zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu tych osób i w konsekwencji usługa prawna nie podlega/nie będzie podlegała opodatkowaniu VAT w Polsce.

Natomiast w przypadku, gdy wnioskodawczyni świadczy/będzie świadczyć usługę prawną na rzecz osób, które prowadzą działalność gospodarczą na terytorium kraju trzeciego, będących podatnikami w rozumieniu art. 28a ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, zastosowanie powinien znaleźć art. 28b ust. 1 ustawy VAT, zgodnie z którym miejscem świadczenia usług w przypadku świadczenia usług na rzecz podatnika jest miejsce, w którym podatnik będący usługobiorcą posiada siedzibę działalności gospodarczej. Jednakże, co bardzo istotne, usługa prawna świadczona przez wnioskodawczynię ma charakter wyłącznie osobisty, jest wykonywana w prywatnym interesie klienta i nie jest związana z działalnością gospodarczą prowadzoną przez tego klienta. Zatem, zgodnie z treścią art. 28b ust. 4 ustawy VAT, w przypadku świadczenia usług, które są przeznaczone wyłącznie na cele osobiste podatnika, do określenia miejsca świadczenia stosuje się odpowiednio przepisy art. 28c ustawy VAT.

W konsekwencji należy przyjąć, że pomimo tego, iż niektóre osoby korzystające z usługi prawnej mogą prowadzić działalność gospodarczą w kraju trzecim to wykonywana przez wnioskodawczynię usługa prawna jest/będzie czynnością o charakterze osobistym i odpowiednie zastosowanie znajdzie art. 28c ustawy VAT. Przepis art. 28c ust. 1 ustawy VAT zawiera w swojej treści odesłania do wyjątków w stosowaniu tego przepisu, m.in. odsyła do art. 28l pkt 3 ustawy VAT i świadczenia usług prawnych na rzecz osób spoza UE. W związku z powyższym, w przypadku świadczenia usług prawnych o charakterze osobistym, które są/będą wykonywane w prywatnym interesie klienta (usługobiorcy), który prowadzi działalność gospodarczą w kraju trzecim,

miejszem świadczenia usługi prawnej jest/ będzie kraj, w którym posiada on siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu.

Ustalenie, czy po dokonaniu połączenia w trybie art. 492 § 1 pkt 1 KSH przez przejęcie spółki komandytowej spółka przejmująca (spółka z o.o.) będzie uprawniona do kontynuowania opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.171.2026.1.LG

W wyniku połączenia spółki przejmującej ze spółką komandytową nie znajdą przesłanki powodujące utratę przez spółkę przejmującą prawa do korzystania z ryczałtu od dochodów spółek, pod warunkiem, że podmiot przejmowany zamknie księgi rachunkowe, sporządzi sprawozdanie finansowe oraz dokona rozliczeń i ustaleń, o których mowa w art. 7aa ustawy CIT, a spółka przejmująca w dalszym ciągu będzie spełniać wszystkie przesłanki, o których mowa w art. 28j ust. 1 ustawy CIT, uprawniające spółkę przejmującą do korzystania z tego opodatkowania. W tym przypadku zostanie spełniony jeden z niezbędnych warunków do zachowania prawa do opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, gdyż zgodnie z art. 28l ust. 1 pkt 4 lit. c ustawy CIT, podmiot przejmowany, z dniem przejęcia lub wniesienia wkładu zamknie księgi rachunkowe, sporządzi sprawozdanie finansowe oraz dokona rozliczenia i ustaleń, o których mowa w art. 7aa, w zakresie transakcji pozostających w związku z przejmowanymi składnikami majątku.

Wobec powyższego, spółka przejmująca po dokonaniu połączenia w trybie art. 492 § 1 pkt 1 KSH, polegającego na przejęciu całego majątku spółki komandytowej (spółka przejmowana), w zamian za udziały przyznane wspólnikom spółki przejmowanej – będzie uprawniona do kontynuowania opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek na zasadach określonych w art. 28c-28t ustawy CIT, przy założeniu że spółka przejmowana z dniem przejęcia lub wniesienia wkładu zamknie księgi rachunkowe, sporządzi sprawozdanie finansowe oraz dokona rozliczenia i ustaleń, o których mowa w art. 7aa ustawy CIT, w zakresie transakcji pozostających w związku z przejmowanymi składnikami majątku.

Kwestia odliczenia podatku u źródła zapłaconego w Indonezji na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.117.2026.2.BJ

Jeżeli w istocie na gruncie prawa indonezyjskiego, w związku z konwersją pożyczek na kapitał zakładowy, dojdzie do zapłaty (uregulowania) odsetek od pożyczek, co będzie rodziło obowiązek uiszczenia w Indonezji podatku u źródła (kwestia ta nie jest przedmiotem interpretacji indywidualnej), to w związku z przekazaniem przez spółkę (na mocy zawartego porozumienia) spółce zależnej środków finansowych na zapłatę podatku u źródła i faktyczną zapłatą przez spółkę zależną tego podatku w Indonezji, przysługiwać będzie spółce uprawnienie do dokonania odliczenia podatku zapłaconego za granicą na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy CIT. Z wniosku wynika bowiem, że na gruncie niniejszej sprawy zostaną spełnione wszystkie wynikające z tego przepisu warunki odliczenia. Jednocześnie spółka będzie dysponować dokumentami potwierdzającymi fakt zapłaty tego podatku.

Przepis art. 7b ustawy CIT zawiera zamknięty katalog przychodów, które należy zakwalifikować do przychodów z zysków kapitałowych. Przychody z tytułu otrzymanych odsetek od pożyczek w związku z „konwersją długu na kapitał” nie zostały wymienione w art. 7b ust. 1 ustawy CIT. To w związku z konwersją długu na kapitał, czego skutki są tożsame z zapłatą odsetek, zostanie dokonana zapłata podatku u źródła w Indonezji. Tym samym, przychody z tego tytułu nie są przychodami z zysków kapitałowych, co oznacza, że przychody te należy zakwalifikować do innych źródeł przychodów. Do źródła zyski kapitałowe zalicza się bowiem wyłącznie przychody i koszty podatkowe związane z pożyczką partycypacyjną, a więc taką, w której wypłata odsetek lub ich wysokość uzależniona jest od osiągnięcia zysku przez pożyczkobiorcę lub od wysokości tego zysku. Z wniosku nie wynika, aby spółka udzieliła pożyczek partycypacyjnych, określonych w art. 7b ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy CIT, w myśl którego za przychody z zysków kapitałowych uważa się odsetki od pożyczki udzielonej osobie prawnej lub spółce, o której mowa w art. 1 ust. 3, jeżeli wypłata odsetek od takiej pożyczki lub ich

wysokość uzależnione są od osiągnięcia zysku przez tę osobę prawną lub spółkę lub od wysokości tego zysku (pożyczka partycypanyjna). Zatem, udzielenie pożyczek na rzecz spółki zależnej związane jest z działalnością operacyjną spółki, a zatem odsetki od pożyczek generują przychód z innych źródeł. W związku z tym stanowisko w części, z której wynika, że dochód z odsetek w opisanym zdarzeniu przyszłym powstanie w źródle zyski kapitałowe jest nieprawidłowe.

Strata z lat ubiegłych z danego źródła przychodów obniża dochód z tego źródła, a podatek zagraniczny odlicza się od podatku. W związku z powyższym obniżenie dochodu ze źródła zyski kapitałowe o stratę poniesioną z tego źródła w latach poprzednich nie będzie miało wpływu na możliwość odliczenia podatku zapłaconego za granicą w ramach innych źródeł dochodów, oczywiście z uwzględnieniem proporcji, o której mowa w art. 20 ust. 6 ustawy CIT. W świetle powyższego zgodzić należy się ze stanowiskiem, w myśl którego spółka będzie uprawniona w rozliczeniu za rok podatkowy 2026 r., na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy CIT odliczyć podatek u źródła od odsetek zapłacony w Indonezji, w sytuacji, gdy w 2026 r. dokona obniżenia dochodu ze źródła zyski kapitałowe o stratę poniesioną z tego źródła w latach poprzednich w takiej kwocie, że dochód w źródle przychodów zyski kapitałowe wyniesie 0 zł, lecz mimo tego w 2026 r. spółka osiągnie dochód z innych źródeł przychodów do opodatkowania podatkiem CIT i sumarycznie wykaże podatek należny.

Ustalenie, czy kwoty netto wynikające z dokonywanych zakupów, kwoty podatku VAT naliczonego oraz podatku należnego w przypadku importu usług oraz WNT, wynikające z dokonanych zakupów, stanowią koszt uzyskania przychodu po stronie spółki z Korei Płd., interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 maja 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.47.2026.5.MW

Przedstawiony stan faktyczny dotyczy polskiego oddziału koreańskiej spółki, który działa jako jej zagraniczny zakład w rozumieniu ustawy CIT. Oddział wspiera centralę, uzyskując przychody na podstawie rynkowej metody koszt-plus, co bezpośrednio wpływa na jego dochód lub stratę podatkową w Polsce. W konsekwencji wydatki na za-

kupy towarów i usług, dokumentowane fakturami wystawianymi na spółkę, wykazują bezpośredni związek z prowadzoną w kraju działalnością gospodarczą. Skoro koszty te są pokrywane z zasobów spółki, nie są jej zwracane, a także nie mieszczą się w katalogu wyłączeń z art. 16 ust. 1 ustawy CIT ani w ograniczeniach dotyczących usług niematerialnych, to ich kwoty netto stanowią koszty uzyskania przychodów (KUP) na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy CIT.

Na gruncie podatku VAT kluczową kwestią jest prawo do odliczenia podatku naliczonego. Co do zasady, prawo to przysługuje wyłącznie w odniesieniu do zakupów opodatkowanych w Polsce. Spółka nie posiada jednak dokumentacji potwierdzającej związek działań oddziału z dostawami towarów lub świadczeniem usług przez centralę w Korei Południowej, co oznacza niespełnienie warunków z art. 86 ust. 8 pkt 1 ustawy VAT. Zgromadzenie takich dokumentów w przyszłości umożliwi jednak poprawę deklaracji i odzyskanie podatku. Z kolei w przypadku zakupów opodatkowanych poza Polską, na których wykazano podatek VAT, odliczenie jest trwale zablokowane na mocy art. 88 ust. 3a pkt 2 ustawy VAT. Ponadto, samo świadczenie przez spółkę usług polegających na obciążaniu pracowników kosztami benefitów nie daje jej prawa do odliczenia podatku naliczonego od pozostałych zakupów, a brak tego prawa wynika właśnie z braku dokumentacji łączącej działania oddziału z centralą, a nie z braku ogólnego związku zakupów z czynnościami opodatkowanymi.

Powyższe niuanse determinują możliwość zaliczenia nieodliczonego podatku VAT do kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 46 ustawy CIT. Przepis ten pozwala na ujęcie VAT w kosztach tylko wtedy, gdy brak możliwości odliczenia ma charakter obiektywny i wynika wprost z przepisów prawa. W związku z tym, w części, w której prawo do odliczenia obiektywnie istnieje, a jedyną przeszkodą jest brak wspomnianej dokumentacji łączącej oddział z centralą, spółka nie może zaliczyć podatku naliczonego (ani należnego z tytułu importu usług czy WNT) do KUP. Organ podatkowy uznaje brak dokumentów za błąd o charakterze technicznym, a nie za brak prawa do odliczenia, co wyklucza zastosowanie art. 16 ust. 1 pkt 46 lit. a tiret drugie oraz

lit. b tiret pierwsze ustawy CIT. Odmienne traktuje się sytuację zakupów objętych dyspozycją art. 88 ust. 3a pkt 2 ustawy VAT – w tym przypadku spółce prawnie nie przysługuje prawo do odliczenia, co uprawnia ją do zaliczenia kwoty podatku VAT (zarówno naliczonego, jak i należnego z tytułu importu usług oraz WNT) do kosztów uzyskania przychodów.

Moment dokonania korekt faktur VAT wystawianych na rzecz miasta z tytułu otrzymywanej rekompensaty. Obowiązek korekty podatku naliczonego z tytułu nabywanych towarów i usług związanych z działalnością w zakresie nieodpłatnego transportu na rzecz pasażerów, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.114.2026.2.SR

Mając na uwadze fakt, że wykonywanie przez spółkę usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego na podstawie umowy nie stanowi/nie będzie stanowić odpłatnego świadczenia usług na rzecz miasta, w myśl art. 8 ust. 1 ustawy VAT, a wartość rekompensaty, którą spółka otrzymuje od miasta nie stanowi/nie będzie stanowić elementu wynagrodzenia w rozumieniu art. 29a ust. 1 ustawy VAT i tym samym nie powinna być ona opodatkowana VAT i udokumentowana fakturą VAT, stwierdzić należy, że spółka ma obowiązek dokonania korekt faktur uprzednio wystawionych na rzecz miasta z tytułu czynności wykonywanych przez spółkę w zakresie publicznego transportu zbiorowego na podstawie zawartej z miastem umowy, za które otrzymywała rekompensaty. Korekt ww. faktur wystawianych na rzecz miasta spółka powinna dokonać od dnia 1 stycznia 2023 r., tj. od momentu rozpoczęcia wykonywania przez spółkę czynności w zakresie publicznego transportu zbiorowego na podstawie zawartej z miastem umowy.

W przedmiotowej sprawie, w okresie od dnia 1 marca 2024 r., kiedy przejazdy komunikacją miejską na terenie miasta są bezpłatne, stwierdzić należy, że nieodpłatne świadczenie usług, pomimo że jest realizowane w ramach działalności gospodarczej spółki, to nie służy przede wszystkim tej działalności. Nie można bowiem przyjąć, że korzyść osoby uprawnionej do nieodpłatnego przejazdu ma charakter uboczny w sto-

sunku do korzyści jaką z tytułu ich świadczenia odnosi spółka. To z kolei prowadzi do wniosku, że ww. nieodpłatne świadczenie usług następuje do celów innych niż działalność gospodarcza podatnika, co wpisuje się w zakres opodatkowania określony w art. 8 ust. 2 pkt 2 ustawy VAT. Opodatkowanie na podstawie tego przepisu uzależnione jest również od przysługującego podatnikowi prawa do odliczenia. Oceniając zatem prawo do odliczenia podatku naliczonego w tym zakresie należy przyjąć, że wydatki poniesione w celu nieodpłatnego świadczenia ww. usług nie służą celom opodatkowanej działalności gospodarczej – nie mają związku ze sprzedażą generującą podatek należny VAT, tym samym nie przysługuje spółce prawo do odliczenia podatku naliczonego z tytułu nabywanych towarów i usług związanych z działalnością w zakresie nieodpłatnego transportu na rzecz pasażerów. Jednocześnie w omawianej sytuacji nieodpłatne świadczenie usług przewozu nie będzie podlegać opodatkowaniu na podstawie art. 8 ust. 2 pkt 2 ustawy VAT.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że od momentu rozpoczęcia świadczenia bezpłatnych usług, nie przysługuje spółce prawo do odliczenia podatku naliczonego w tej części, w której zakupy towarów i usług są związane ze świadczeniem tych nieodpłatnych usług. Jeżeli zatem wcześniej spółka odliczała pełną kwotę podatku naliczonego – to w związku z nieodpłatnym świadczeniem usług przewozu od dnia 1 marca 2024 r. konieczna jest korekta podatku naliczonego związanego z tym świadczeniem.

Kwestia uznania transakcji za dostawę towarów. Określenie miejsca opodatkowania dostaw towarów na rzecz klientów, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 maja 2026 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.166.2026.1.ŁW

Z wniosku wynika, że efektem wykonanych czynności (istotą zamówienia) jest konkretny towar w postaci produktu prezentowanego na stronie internetowej wnioskodawcy, który w takiej postaci jest dostarczany bezpośrednio klientom (ostatecznym nabywcom), a wnioskodawca w ramach transakcji przenosi na klienta prawo do dysponowania towarem jak właściciel. Tym samym świadczenie to stanowi dla celów

podatku VAT dostawę towarów. Czynności podejmowane przez wnioskodawcę w celu zrealizowania zamówienia (wystawienie produktów od chińskiego sprzedawcy na własnej stronie internetowej, modyfikacja i tłumaczenie na język polski ogłoszenia, dodatkowe opisy oraz edycje graficzne zdjęć towarów) nie stanowią dla klientów celu samego w sobie, klient jest zainteresowany nabyciem konkretnego produktu prezentowanego na stronie internetowej wnioskodawcy.

Skoro to wnioskodawca decyduje jakie towary są oferowane na stronie internetowej, tworzy ofertę poprzez modyfikację ofert sprzedawców chińskich, decyduje za jaką cenę towary zostaną zaoferowane do sprzedaży na stronie internetowej i zapłata za towar trafia na konto bankowe wnioskodawcy oraz w przypadku odstąpienia klienta od umowy wnioskodawca zwraca pieniądze lub wymienia towar na nowy, a dodatkowo udziela również odpowiedzi klientom na pytania związane z dostawą i przyjmuje zwroty towarów bezpośrednio do siebie, to realizowane świadczenie należy uznać za dostawę towarów dokonaną przez wnioskodawcę na rzecz klientów. Z opisu sprawy wynika, że wnioskodawca ma możliwość dysponowania rzeczą mimo braku fizycznego kontaktu z towarem i dokonuje sprzedaży (przenosi prawo do rozporządzania towarem jak właściciel) na rzecz klientów końcowych. Zatem, w przedstawionym stanie faktycznym czynności wykonywane przez wnioskodawcę na rzecz klientów stanowią odpłatną dostawę towarów.

W przedmiotowym przypadku mamy do czynienia z transakcją łańcuchową. W transakcję tę zaangażowane są trzy następujące podmioty: chiński sprzedawca sprzedający towary przez platformę sprzedażową, wnioskodawca jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą oraz ostateczni klienci (konsumenci). Wnioskodawca zamawia towar u dostawcy poprzez platformę sprzedażową, a towar wysyłany jest bezpośrednio z Chin od chińskiego sprzedawcy do ostatecznego klienta w łańcuchu sprzedaży. W opisanym przypadku mamy do czynienia z transakcją, w której można mówić o relacji chińskiego sprzedawcy (dostawcy) dokonującego sprzedaży na rzecz wnioskodawcy (B2B), następnie

wnioskodawcą dokonującym sprzedaży na rzecz ostatecznego klienta (B2C), a więc jest to relacja B2B2C.

W przedmiotowej sprawie istotne jest, który w kolejności uczestnik transakcji jest podatnikiem z tytułu importu towarów. Towar jest przesyłany bezpośrednio od sprzedawców z Chin do końcowego odbiorcy na terytorium Polski i to na odbiorcy końcowym spoczywa obowiązek rozliczenia się w deklaracji importowej. A zatem w sytuacji, gdy podatnikiem z tytułu importu towarów jest klient (odbiorca końcowy) kupujący od wnioskodawcy towar, to miejscem dostawy towarów dokonanej przez wnioskodawcę na rzecz tego klienta, zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, jest miejsce rozpoczęcia wysyłki, tj. terytorium kraju trzeciego. Oznacza to, że dostawa towarów dokonana przez wnioskodawcę na rzecz klienta nie podlega opodatkowaniu na terytorium Polski. W związku z powyższym, miejscem opodatkowania realizowanej przez wnioskodawcę dostawy towarów na rzecz klienta mającego miejsce zamieszkania na terytorium Polski jest – zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT – terytorium państwa trzeciego, tj. Chiny.

Kwestia złożenia kolejnego zawiadomienia ZAW-RD w przypadku nieskuteczności pierwotnego zawiadomienia, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 maja 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.125.2026.2.SG

Zawiadomienie ZAW-RD złożone dnia 29 grudnia 2025 r. było nieskuteczne i w konsekwencji spółka mogła ponownie złożyć zawiadomienie ZAW-RD przed upływem 36-miesięcznego okresu, o którym mowa w art. 28l ust. 2 ustawy CIT. Z opisu sprawy wynika bowiem, że dnia 29 grudnia 2025 r. spółka złożyła zawiadomienia ZAW-RD, jednak przed złożeniem tego zawiadomienia, przez część miesiąca grudnia, akcjonariuszem spółki pozostawała fundacja rodzinna. Natomiast dnia 23 grudnia 2025 r. fundacja rodzinna dokonała odpłatnego zbycia 100% akcji na rzecz osoby fizycznej (akcjonariusza), który od tej pory jest jedynym akcjonariuszem spółki. W związku z powyższym, skoro w miesiącu, w którym spółka chciała wybrać opodatkowanie ryczałtem od dochodów spółek, tj. w grudniu 2025 r. przez część tego miesiąca, akcjo-

nariuszem spółki pozostawała fundacja rodzinna, to spółka nie spełniała warunku określonego w art. 28j ust. 1 pkt 4 ustawy CIT uprawniającego do skorzystania przez spółkę z tej formy opodatkowania.

W konsekwencji złożone dnia 29 grudnia 2026 r. zawiadomienie ZAW-RD było nieskuteczne, co oznacza, że spółka nie nabyła prawa do tej formy opodatkowania dochodów od dnia 1 grudnia 2025 r. W takim przypadku spółka „nie utraciła” prawa do

opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek z powodu, o którym mowa w art. 28l ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy CIT, ponieważ w ogóle takiego prawa nie nabyła. W konsekwencji mogła złożyć zawiadomienie o wyborze opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek ze skutkiem od 1 stycznia 2026 r., przy spełnieniu pozostałych warunków określonych w rozdziale 6b ustawy CIT, gdyż w przypadku spółki nie ma zastosowania ograniczenie, o którym mowa w art. 28l ust. 2 ustawy CIT.

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl